

ŽUPNIJA CELJE – SV. CECILIJA

OZNANILA

<http://www.cecilija.net/>

9. februar 2020 – 5 –

5. nedelja med letom

Iz svetega evangelija po Mateju (Mt 5,13-16)

Tisti čas je Jezus rekel svojim učencem: »Vi ste sol zemlje. Če pa se sol pokvari, s čim naj se solí? Ni za drugo, kakor da se vrže proč in jo ljudje pohodijo. Vi ste luč sveta. Mesto, ki stoji na gori, se ne more skriti. Svetilke tudi ne prižigajo in ne postavljajo pod mernik, temveč na podstavek, in sveti vsem, ki so v hiši. Takó naj vaša luč sveti pred ljudmi, da bodo videli vaša dobra dela in slavili vašega Očeta, ki je v nebesih.«

Lurška Mati božja, 11. februar - Po večerni maši bo **procesija z Marijinim kipom**. Na razpologo bodo svečke.

Pismo bolnikom ob svetovnem dnevu bolnikov

V torek bo god Lurške Matere Božje in 28. svetovni dan bolnikov. Kdor je prebral ali slišal vsaj nekaj odlomkov iz evangelija, je lahko hitro spoznal, da je učlovečeni Bog – Jezus Kristus – med svojim 33-letnim bivanjem na zemlji izkazoval posebno skrb bolnikom in tako dobesedno uresničeval svoje besede: »Pridite k meni vsi, ki ste utrujeni in obteženi, in jaz vam bom dal počitek« (Mt 11,28). V svojem govoru o poslednji sodbi pa je sebe celo izenačil z bolniki, ko je rekel: »Bolan sem bil in ste me obiskali« (Mt 25,36). In: »Bolan sem bil /.../ in me niste obiskali« (Mt 25,43). Ker: »Resnično, povem vam: Kar ste storili kateremu izmed teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili« (Mt 25,40). In: »Česar niste storili kateremu izmed teh najmanjših, tudi meni niste storili« (Mt 25,45). H takšni dobroti nas je spodbudil tudi prerok Izaija v prvem berilu.

In če je kaj tolažilnega za bolnika, je dejstvo, da se je trpeči Odrešenik izenačil z bolniki. Bolan človek, morda celo »pribiti« na posteljo, je resnično podoben križanemu Odrešeniku – trpi. Ko sem pred nekoliko več kot tremi leti postal bolnišnični kaplan v rakičanski bolnišnici, si o tej podobnosti nisem upal govoriti bolnikom. Zdelo se mi je »preveč pobožna« in preveč plehka razlaga smisla bolnikovega trpljenja. Mislil sem si: »Bolnik realno trpi. Kako naj mu bo uteha nekaj besed o trpljenju Boga?« Ampak moja misel ni bila pravilna. V vseh treh letih mi sveta vera, sveti evangelij, cerkveni očetje in vsa druga mogoča duhovna literatura niso ponudili drugega odgovora na vprašanje po smislu križa boleznih kakor Kristusovo trpljenje. Prav tako kakor je Kristusov križ osmisli križ desnega razbojnika. In ko sem o tem začel pripovedovati tudi bolnikom, so na moje veliko presenečenje občutili uteho: »Da, Kristus je tudi trpel.«

Kakor se je Kristus čutil preganjanega od apostola Pavla, ko mu je ob njegovem preganjanju kristjanov zastavil vprašanje: »Savel, Savel, zakaj me preganjaš?« (Apd 9, 4), tako smemo verovati, da Kristus trpi tudi v bolnikih, dokler se na njihovih telesih ne dopolni, kar primanjkuje Kristusovim bridkostim, in to v prid njegovemu telesu, ki je Cerkev. Tako bi si drznil zapisati, da je karizma bolnikov, tj. njihovo poslanstvo, karizma križanega Kristusa, tj. tistega, ki se žrtvuje do smrti, da je mogel vstati od mrtvih. V svetu, preobremenjenem z ekonomskimi računnicami, tako bolniki seveda nimajo dolžnega spoštovanja, medtem ko Cerkev v njih gleda živo ikono križanega Kristusa.

Jezus Kristus je v tem smislu svoji Cerkvi zapustil celo zakrament sv. bolniškega maziljenja, katerega učinek je »združenje s Kristusovim trpljenjem, saj po milosti tega zakramenta prejme bolnik moč in dar, da se tesneje zedini s Kristusovim trpljenjem; bolnik je na neki način posvečen za to, da obrodi sad z upodobitvijo po Kristusovem odrešenjskem trpljenju. Trpljenje, posledica izvirnega greha, dobi novi smisel, saj postane delež pri Jezusovem odrešenjskem delu« (KKC 1521). Zato se ne bojmo v boleznih sprejemati in duhovniki ne podeljevati zakramenta bolniškega maziljenja. Velik dogodek Božjega kraljestva je, ko bolnik prejme v zakramentu Božjega usmiljenja odpuščanje grehov, se združi s Kristusovim trpljenjem po zakramentu bolniškega maziljenja in se posveti in združi s Kristusom v zakramentu sv. Rešnjega Telesa. To je udejanjen Kristusov križ, je udejanjeno odrešenje.

Oskrbeti bolniku svete zakramente je tako za kristjane enako nujno kakor oskrbeti bolniku zdravila in nego. Zato nas pri oskrbi zakramentov bolniku ne sme nič ustaviti! Prav neodgovorno je, da tudi verni ljudje duhovnika za podelitev zakramentov kličejo šele po večmesečni bolezni. Zakramenti se bolniku podelijo ob začetku njegove bolezni, kakor zdravila, in potem naj duhovnik spremlja bolnika kakor zdravnik. Bolnik pa naj sebe, kolikor pač zmore, priporoča Bogu.

Preprečiti podelitev zakramentov bolniku je pred Bogom težek greh in odkar živimo v verski svobodi tudi nespoštovanje civilnih določil. Tako ima v Sloveniji vsak vernik v kateri koli, tudi državni ustanovi neodtujljivo pravico prejeti zakramente, če zanje prosi, in tega nimajo pravice preprečiti niti najbližji sorodniki. In to tudi v primeru nezavesti ali demence, če je iz življenja jasno in javno razvidno, da je bolnik izpovedoval vero v Jezusa Kristusa.

Ne moremo pa si predstavljati Kristusovega križa, ne da bi ob njem stala Božja Mati Marija. Marija je leta 1858 v Lurdu začela čudovit – in nikoli končan – obisk bolnikov vsega sveta. Marija želi stati pod vsakim »bolniškim« križem, da bi pogled, misel in pobožnost k njej bolnika krepila v njegovem poslanstvu trpljenja, da bi ga uresničil kakor na križ pribiti desni razbojnik, ki ni želel v svojem trpljenju vedeti za nič drugega kakor za Jezusa Kristusa, in sicer križanega. Škoda bi bilo, da bi se trpljenje bolnikov izgubilo v nič, kakor trpljenje levega razbojnika, ko ga pa Kristus in Marija želita tako pobožno zbrati v odrešenje vsega sveta in trpečim, ki pridejo k njima, podeliti svoj pokoj. - Naj v nas odmevajo papeževe besede iz letošnje poslanice: »Ko enkrat prejmemo počitek in Kristusovo tolažbo, smo poklicani tudi sami postati počitek in tolažba za brate, s krotko in ponižno držo, po zgledu Učitelja.«

Andrej Lažeta koordinator bolniške pastoralne

Pastirsko pismo slovenskih škofov glede raztrosa pepela pokojnih na pokopališčih

Dragi bratje in sestre, škofje smo pred skoraj štirimi leti, 1. novembra 2016, na vas naslovili posebno pismo o krščanskem pogrebu in pomenu poslavljanja od dragih svojcev v zadnji uri njihovega življenja. Vprašanje umiranja, smrti, žalovanja in tolažbe se dotika zelo osebnih in intimnih čustev vsakega izmed nas, zato želimo še enkrat poudariti pomen, ki ga ima pokop telesa v krščanstvu, nekaterih primerov pokopov, ki za katoličane niso dovoljeni, ter na pomen molitve za pokojne.

Pokop telesa rajnega v zemljo je za katoličana najprimernejša oblika slovesa, saj je človek nedeljiva enota telesa in duše. Kristjani gledamo na smrt kot na edinstven in najbolj osebni način srečanja Boga in človeka, ki presega omejitve prostora in časa. Zato menimo, da naj se telesa naših pokojnih v krsti položijo v zemljo na blagoslovljenem pokopališču. S tem krščansko občestvo izrazi vero v posmrtno življenje in pričakovanje vstajenja teles poslednji dan. Telo je sicer minljivo in podvrženo smrti, vendar je po Kristusovem vzoru namenjeno vstajenju. Zato škofje močno spodbujamo vse vas kristjane, da kjer je le mogoče, v veri izberete tak način pokopa, kot ga je imel Kristus, to je pokop telesa v krsti. Pri pogrebnem obredu naj po možnosti sodeluje župnijsko občestvo, da se tako pokaže povezanost rajnega in svojcev s Cerkvijo. Prav tako naj se v proces slovesa od rajnega vključi obhajanje svete maše.

Za kristjana ni primeren način pokopa raztros pepela rajnega. Kongregacija za nauk vere je 15. avgusta 2016 objavila navodilo Ad resurgendum cum Christo o pokopu pokojnih in shranjevanju pepela v primeru kremacije, ki določa, da »raztros pepela v zrak, zemljo ali vodo« za katoličana ni dovoljen, saj na simbolni ravni ne izraža potrebnega spoštovanja do človeka kot osebe, ki je živela in ljubila Boga ter ljudi kot telo in duša. Z raztrosom se izgublja tudi zemeljska sled za enkratnim človekom, ki ga je Bog ustvaril za večno združenje s seboj, Kristus pa je zanj daroval samega sebe; zato so posmrtni ostanki kristjana vedno na nek način relikvije. Tudi če kakšen vernik nima nobenega svojca več, ne ostaja brez svojih, saj smo vsi krščeni njegovi bratje in sestre v Kristusu in bomo kot župnijsko občestvo poskrbeli tudi za njegov primerni krščanski pogreb in molitveni spomin. Iz tega razloga izhajajo, da se v primeru pogreba z raztrosom pepela pokojnika opravi pogrebni obred v mrliški vežici oz. cerkvi ob žari pred raztrosom, pri samem raztrosu pa voditelj pogreba ne prisostvuje. O tem naj bodo svojci rajnega, ki je nepreklicno izbral ta način, obveščeni že ob dogovoru o pogrebu.

Enako spoštovanje kot do teles odraslih rajnih je prav, da imamo tudi do teles mrtvorojenih in splavljenih otrok. Tudi zanje velja, da se pokopljejo na pokopališču in se zagotovi cerkveni obred. Zato vabimo starše, da telesa mrtvorojenih otrok pokopljejo ter se jih spominjajo v molitvi.

Kakor je Jezus Kristus za nas trpel in umrl ter tretji dan s telesom vstal od mrtvih, tako tudi mi upamo in verujemo, da se bomo tudi mi ob smrti srečali s svojim Odrašenikom in bo tudi naše telo deležno vstajenja. V tem duhu dojemamo trenutek smrti kot enega izmed najpomembnejših v zemeljskem življenju, od katerega je na poseben način odvisna vsa večnost. Povežimo svoje življenje s spominom na drage rajne z molitvijo ter z vsaj vsakoletnim darovanjem svetih maš.

Srečanje Župnijskega pastoralnega sveta bo v ponedeljek, 10. februarja ob 19. uri. Člani, lepo vabljeni.

Dom sv. Jožef Celje vabi na:

- Predavanje iz sklopa »Bl. A. M. Slomšek za življenje danes«, ko bomo z dr. Matijo Ogrinom razmišljali »o Slomškovi narodnostni in literarni poti«. Vabljeni v torek, 11. februarja, ob 19. uri, v Jožefovo dvorano Doma

- »Seminar ljudskega petja za organiste in pevovodje«, pod vodstvom organista in kantorja Primoža Krta, ki bo v soboto, 15. februarja 2020, od 9.30 dalje, v cerkvi sv. Jožefa. Prijave do 12. februarja na 059-073-800 ali info@jozef.si

Biti apostol ne pomeni nositi svetilko v roki ali imeti luč, ampak biti luč ... Evangelij je bolj zgled kakor lekcija. Je sporočilo, ki je postalo živeto življenje.

Papež Frančišek, Kristus živi (175)

KOLEDAR IN MAŠNI NAMENI

NEDELJA, 9. februar 5. nedelja med letom Apolonija, devica, mučenka	8 ⁰⁰ †† Berta in Alojz Zeme 9 ³⁰ † Zinka Šubaraš (30. dan) 18 ⁰⁰ za žive in †† župljane in dobrotnike 11 ⁰⁰ Tremerje: † Hinko Zupanc
PONEDELJEK, 10. februar Sholastika, devica, redovnica	8 ⁰⁰ † Janez Dolinar (gr. 6) 18 ⁰⁰ † Ivan Dolenc (30. dan)
TOREK, 11. februar Lurška Mati Božja	8 ⁰⁰ za zdravje 18 ⁰⁰ po namenu
SREDA, 12. februar Feliks, opat	8 ⁰⁰ † Angela Zajc (obl.) 18 ⁰⁰ † Janez Dolinar (gr. 8)
ČETRTEK, 13. februar Jordan Saški, redovnik	8 ⁰⁰ † Janez Dolinar (gr. 9) 18 ⁰⁰ †† iz družine Vodopivec
PETEK, 14. februar Valentin (Zdravko), duh., muč.	8 ⁰⁰ † Jože Knez 18 ⁰⁰ †† Dušan Glančnik (obl.) in Danijel Gerčar
SOBOTA, 15. februar Klavdij, redovnik	8 ⁰⁰ † Janez Dolinar (gr. 11) 18 ⁰⁰ † Gusti Kavčič (7. obl.)
NEDELJA, 16. februar 6. nedelja med letom Julijana Koprška, mučenka	8 ⁰⁰ † Frančiška Verdev 9 ³⁰ †† Angela in Miro Krumpačnik 18 ⁰⁰ † Janez Dolinar (gr. 12) 11 ⁰⁰ Trem.: za žive in †† župljane in dobrotnike